

ALICE RIPOLL / CIE SUAVE ^(BRAZILIË)

CRIA

In een adembenemend stuk vermengen populaire invloeden zich met die van de hedendaagse dans tot een voorstelling die beweging bejubelt en waar funk, dans en breakdance elkaar ontmoeten. Intieme passages, de sensualiteit van de dans, de soms carnavaleske humor van de performers weerspiegelt de gevoelige en ontroerende esthetiek van de choreografe en is getint met een zekere zwaarte kracht om de politieke situatie in Brazilië te weerspiegelen.

ALICE RIPOLL

Alice Ripoll is geboren in Rio de Janeiro. Ze studeerde psychoanalyse en week daarvan af om dans te kunnen studeren op een moment dat ze heel nieuwsgierig was naar de mogelijkheden van het lichaam en het bewegingsonderzoek. Alice studeerde af aan de school van Angel Vianna, een zeer belangrijk centrum voor dans en revalidatie, en begon te werken als choreografe.

Ze regisseerde veel stukken, voerde er enkele zelf op en werkte ook met acteurs en circusartiesten. Momenteel omarmt haar werk hedendaagse dans en stedelijke dansstijlen uit Brazilië dankzij onderzoek dat ruimte biedt voor de dansers om ervaringen en herinneringen die nog steeds in elk van hen leven, om te zetten in beelden. Alice leidt twee dansgroepen: REC en SUAVE.

Haar werk wordt gedreven door de gepolariseerde sociale realiteit in Rio de Janeiro. Ripoll heeft gewerkt met performers en dansers - ze gebruikt liever de term tolken - uit het hele land en veel van hen zijn afkomstig uit de favela's van Rio en São Paulo. Ripoll gaat in haar stukken in op het raciale en politieke geweld van haar thuisstaat.

“Het garanderen van de toekomst van de jonge kunstenaar is geen kwestie van geldgebrek, maar van politieke wil. Ik wou dat Brazilië kon begrijpen dat kunst een van de krachtigste alternatieven is om de genocide op jonge zwarten terug te draaien. Het is noodzakelijk om de intense artistieke productie die in de favela's bestaat, te legitimeren en te garanderen dat deze als een middel van

levensonderhoud kan bestaan en een culturele bevestiging is om jonge zwarten in leven te houden!"

Haar voorstellingen zijn uitgevoerd op verschillende festivals in Brazilië, zoals het Panoramafestival, Bienal SESC de Dança, Dança Gamboa Festival, Ceará Dance Biennial en Trisca- Arts Festival for Children. In het buitenland was zij te zien op: Kampnagel - Internationales Sommerfestival, Zürich Theater Spektakel, Noorderzon Podiumkunsten, Centre National de la Danse (Parijs), Festival de La Cité Lausanne, Norrlandsoperan (Umeå), Kunstenfestivaldesarts en Projeto Brazilië (in 4 steden).

CRIA

'We are CRIA, not created. Little breeds. Loneliness. To smear yourself. The act, the creation and its moment. Sprout. The heart saying, "hit me" with every punch of suffering. In scene birth and death. Each time. Even in childbirth there is a force that wants to give up.

A life that begins touches the sublime.

Why so many children? Because you are going to kill some.

Self-made man. Breed from a poor community. The boy is the man's father. I lick my breed, who teaches me as parents, and completes - this hate that consumes me.

Before the final form there was the orgy, the sex, the pulse, the desires that confuse themselves; How dancing is erotic! The invitation of the body that dances and creates is for you to glide where life springs. And when every little bit wants to insist?

Relationships create movements, and here the newborn dance is the daughter of our affections.'

Alice Ripoll besloot om met de voorstelling CRIA iets nieuws te creëren. Creëren is een werkwoord dat in het Portugees, anders dan in het Engels, 'iets creëren' betekent, maar ook 'een kind opvoeden'. Alice heeft net haar baby gekregen en zo werd het idee om iets te creëren, of het nu een dansvoorstelling, een kind of een gemeenschap was, het centrum van haar onderzoek en kreeg ze de naam Cria. Het woord 'cria' verwijst naar het object, het kind, het ding dat gemaakt of opgevoed wordt. Het verwijst ook naar de handeling van het creëren van zichzelf. In Brazilië wordt het in slang vaak gebruikt om te zeggen uit welke sloppenwijk je komt.

Wat we uiteindelijk op het podium zien in CRIA is het resultaat van een onderzoek naar seksualiteit, familie en ouderschap, vriendschap en gemeenschap. Talloze dansvormen worden geactiveerd door de bewegende lichamen van de Suave-leden: passinho, breakdance, de nieuwe danscinha, voguing, samba. Ze worden allemaal getoond als een verzameling van vormen. Het lijkt erop dat de handeling van het maken van die dansen in zijn onderdelen wordt ontleed en telkens opnieuw in elkaar wordt gezet. Ze worden uitgevoerd door de kinderen, de tieners, de volwassenen, de mannen en vrouwen die gezelschap Suave vormden en nog steeds vormen. De dansers zijn allemaal zwart, maar zeer divers. Ze stellen een mengelmoes aan vaardigheden en verhalen voor. Ze kloppen op de maat en steken het podium over als een levende galerij van lichamen en dansen die alleen in de unieke smeltkroes van Rio kunnen ontstaan.

Door deze deugdzame en supertechnische solodansen uit hun informele achtergrond te halen en op het podium te brengen, slaagt Alice Ripoll erin om onze oorspronkelijke verwachtingen van hoe we het vocabulaire van de stedelijke dans binnen de codes van de hedendaagse dans moeten organiseren - of domineren - te doorbreken. Showruns, last man standing acts en andere wedstrijdmodi zijn welkom. Deze vormen zijn zeer natuurlijk in de context van niet-theatrale dansen en zeer organisch in verhouding tot passinho, danscinha, samba. En het grootste deel van

CRIA is gestructureerd door deze dansen.

De sociale frictie is er ook wanneer danseres Mayla haar haardans laat zien, een zeer populaire vorm van competitie in de LGBTI-gemeenschap, op een formeel theateraal podium.

En omdat het onmogelijk werd om over Rio te praten zonder de kwestie van geweld aan te pakken - vooral als je een cria van een favela bent - mengen geweerschoten zich in de dans. Op een gegeven moment horen we de geluiden van een schietpartij, opgenomen door een stacaravan thuis. Voor bevoorrechte mensen die niet gewend zijn om dit geluid dagelijks te horen, is het eng en moeilijk te identificeren. Maar net als het leven van mensen die in gewelddadige wijken in Rio wonen, gaat de dans door. Het gaat door, soms zelfs wanneer iemand wordt geraakt en een lichaam op de stoep instort.

Het eerste deel is gebouwd uit zeer korte, snelle solo's of duo's en toont de verbazingwekkende virtuositeit van de dansers die met een intense energie bewegen. Het tweede deel is meer verhalend. In enkele korte scènes praten de performers terwijl de dansers reacties interpreteren en verhalende elementen introduceren die seksualiteit, het leven van jongeren in Brazilië, geweld en onderdrukking van de vrijheid oproepen. Zo begint een actrice op een gegeven moment te protesteren en omringen alle andere dansers haar en versmallen hun kring tot de actrice, gevangen in het midden van hen, beetje bij beetje tot rust komt, ondanks haar krachtige bewegingen.

De beelden die door CRIA worden opgeroepen, plagen onze vooroordelen over hedendaagse dans en hoe deze op het podium worden gepresenteerd. Ze kunnen moeilijk te absorberen zijn, maar hun kracht geeft het publiek al snel een vreemd ontwrichtend gevoel. Deze aantrekkingskracht van virtuositeit - aanwezig in elke vorm van dans, gebaseerd op de moeilijkheidsgraad van de uitvoering - is een risico dat ze lijken te aanvaarden om hun lichamen, geluiden en dansen met ons te delen. De grote energie van de bewegingen roept vooral vrijheid op in deze beklievende voorstelling.

COMPAGNIE "SUAVE"

Als bourgeois blank meisje dat conceptueel werk maakte, organiseerde Alice Ripoll een auditie voor passinho dansers en probeerde ze samen met hen een stuk te maken over de funk uit Rio, het leven in de favela's en het feit dat ze een jonge Braziliaan was. Het was niet gemakkelijk en iedereen zou al blij geweest zijn als het stuk überhaupt gemaakt werd en in première zou kunnen gaan. Maar dat deed het wel, en het dansstuk Suave werd het eerste stuk dat Alice Ripoll met deze groep dansers, toen nog kinderen, maakte. Suave werd ook de naam van de groep, want het stuk werd meteen een hit en werd door duizenden mensen in Brazilië en over de hele wereld gezien. Plotseling maakte die groep dansers die niet eens een professioneel verleden had, zich nu zorgen over visa, osteopaten, en hoe passinho te leren aan mensen over de hele wereld in hun populaire workshops. Suave (wat glad betekent) was nu zowel een stuk als een cast.

Alice Ripoll bleef in andere projecten werken en twee jaar geleden ging ze in première met het korte en precieze aCORdo, een experiment in beweging dat ons confronteert met ons racisme en ons met een hard, zinkend gevoel achterlaat. Parallel daaraan besloten de Suave-groep en Alice Ripoll om samen iets nieuws te creëren, de voorstelling CRIA.

Lieselotte Maes

BRONNEN

www.arthappens.be/en-gb/artist/performance/alice-ripoll-br/cria

www.bombmagazine.org/articles/alice-ripoll-interviewed/

CREDITS

Leiding: Alice Ripoll

Dansers: Gabriel Tiobil,
Kinho JP, Hiltinho Fantástico,
Nyandra Fernandes, May Eassy,
Romulo Galvão, Sanderson Dançarino
Brabo, Thamires Candida,
GB Dançarino Brabo, Ronald Sheick

Regieassistent en lichttechnicus:

Alan Ferreira, Isadora Giuntini

Manager: Rafael Fernandes

Lichtontwerp: Andréa Capella

Kostuums: Raquel Theo

Muzikale regie Funk: DJ Pop Andrade

Design: Caick Carvalho

Video and foto's: Renato Mangolin

Repetities: Renato Linhares

Met de hulp van:

Centro Coreográfico da Cidade do Rio de Janeiro, Casa do Jongo, Rafael Machado Fisioterapia

Tourplanning: ART HAPPENS

